

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatele: **T. H.**, zast. Mgr. Štěpánem Holubem, advokátem se sídlem Za Poříčskou bránou 365/21, Praha 8, proti odpůrci: **Úřad městské části Praha 1**, se sídlem Vodičkova 681/18, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 4. 9. 2023, čj. ÚMČ P1 216912/2023/ODOP/046/KT, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2024, čj. 5 A 89/2024-51,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2024, čj. 5 A 89/2024-51, **s e r u š í .**
- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 4. 9. 2024, čj. ÚMČ P1 216912/2023/ODOP/046/KT, **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabývá tím, zda aktivní procesní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (spočívajícího ve změně regulace parkování zasahujícího do chodníku) svědčí navrhovateli žijícímu ve větší vzdálenosti od místa regulace, který se dle svých tvrzení dotčenou (frekventovanou) ulicí prochází.

[2] Odpůrce shora označeným opatřením obecné povahy stanovil podle § 77 odst. 1 písm. c), odst. 5 a § 78 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) místní úpravu provozu na

pozemních komunikacích spočívající ve „změně svislého stálého dopravního značení a stálého vodorovného dopravního značení na místní komunikaci III. tř. v lokalitě Nerudova ul. č. 226/46, Praha 1 – Malá Strana“. Tímto opatřením provedl změnu způsobu stání vozidel, a to na kolmé či šikmé (částečně na chodníku). Jak mimo jiné plyne z odůvodnění tohoto opatření, ke změně (a v jejím důsledku ke zvýšení počtu parkovacích míst) odpůrce přistoupil s ohledem na interpelace v místě žijících občanů. Na chodníku jsou v celé délce ukončení stání vozidel instalovány tzv. antiparkovací sloupky pro vymezení povolené vzdálenosti stání vozidel do chodníku a oddělení plochy pro stání vozidel a plochy pro pohyb pěších (v celé délce stání vozidel bude zbývající širší chodníku pouze pro pěši v rozmezí od 6 do 9 metrů).

[3] Navrhovatel podal návrh na zrušení tohoto opatření k Městskému soudu v Praze. Ke své aktivní procesní legitimaci uvedl, že je obyvatelem Prahy a ulice Nerudova je jednou z nejvíce frekventovaných ulic vedoucích k Pražskému hradu. Navrhovatel touto ulicí při svých procházkách historickým centrem města prochází. Daným opatřením došlo zásahu do jeho práva na ochranu zdraví, práva na bezpečný a plynulý provoz na pozemních komunikacích a práva podat k opatření obecné povahy námitky (připomínky). Zavedením částečného státní na chodníku došlo ke snížení šířky pruhu pro chodce a zároveň ke snížení jejich bezpečnosti. Opatření představuje nepřiměřený zásah do práv navrhovatele i dalších osob procházejících danou ulicí, stejně tak jako do principu zajištění bezpečnosti účastníků dopravního provozu chráněného zákonem. Uvedená ulice je hojně využívána (především během turistické sezóny) a chodci se musí v některých situacích vzájemně vyhýbat vstupem do parkovacích stání.

[4] Samotný návrh koncipoval s odkazem na kroky algoritmu přezkumu opatření obecné povahy definovaného judikaturou. Ke kroku 3 (procesní postup při vydání) uvedl, že si měl odpůrce vyžádat závazné stanovisko orgánu památkové péče. Účel opatření navíc není jednoznačně zjištělný. Pokud ke zvýšení parkovacích míst došlo na základě interpelací místních trvale žijících občanů, tak se odpůrce vůbec nevypořádal s připomínkou o turistech a ubytovaných, kteří parkovací místa využívají. Nezabýval se ani namítanou nevhodností nákladné rekonstrukce a připomínce o nesouladu se strategickými dokumenty hlavního města Prahy nevyhověl pouze s obecným konstatováním. Odpůrce jednal i v rozporu s normou ČSN k projektování místních komunikací. Ke kroku 4 algoritmu (rozpor s hmotným právem) navrhovatel poukázal na s čl. 31 Listiny základních práv a svobod, základní principy zákona o silničním provozu a § 172 správního řádu; zmínil též rozpor se zákonem o státní památkové péči. Ke kroku 5 algoritmu (proporcionalita) pak namítl, že není zřejmé, proč je třeba nedostatek parkovacích míst řešit právě tímto způsobem.

[5] Městský soud návrh výše označeným rozsudkem zamítl. Námitku chybějícím stanoviskem orgánu státní památkové péče shledal nedůvodnou, protože k ní navrhovatel nesvědčilo žádné veřejné subjektivní právo; návrh nelze koncipovat jako *actio popularis*. Navrhovatel, jenž svoji aktivní procesní legitimaci odvozuje od subjektivního veřejného práva na svou bezpečnost v postavení chodce není bez dalšího nadán aktivní věcnou legitimací k uplatnění námitky směřující svou podstatou do veřejného práva na ochranu kulturních památek. Obsahově obdobnou námitkou se odpůrce v odůvodnění opatření zabýval přezkoumatelně. Účelem opatření bylo zvýšení počtu parkovacích míst rezidentům, nelze ale vyloučit, aby zde krátkodobě parkovaly i jiné osoby. Námitku údajného rozporu

pokračování

s normou ČSN označil taktéž za nedůvodnou, neboť zbývající šíře chodníku určená pro chodce je v daném místě nadstandardní. Strategické dokumenty slouží orgánům státní správy jako doporučení při přípravě projektů (konceptů), nejsou však obecně závazné. Námitky spadající pod krok 4 algoritmu také shledal nedůvodnými. Šíře chodníku, který je následně ohraničen i antiparkovacími sloupky, je velkorysá. K zajištění automobilů do prostoru určenému pro chodce nemůže dojít a důsledkem opatření z toho důvodu není navrhovatel ohrožen na zdraví. Důvodná není ani námitka o rezignaci na zachování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Městský soud uzavřel, že zvolené řešení je též přiměřené. Navrhovatel ani netvrdí, jakým způsobem je jiné možné řešení nedostatku parkovací míst způsobilé zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[6] Proti rozsudku městského soudu podal navrhovatel (stěžovatel) kasační stížnost, a to s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Předně namítl, že městský soud nepřihlédl k nepřezkoumatelnosti napadeného opatření, a to v souvislosti s chybějícím stanoviskem orgánu památkové péče. To, že městský soud návrh neodmítl, pak značí, že stěžovatel byl aktivně procesně legitimován k jeho podání. Nicméně městský soud nesprávně zhodnotil otázku aktivní věcné legitimace. Rozdělil návrhové body do skupiny, kterou se zabýval, a do skupiny, u které shledal, že vykazuje znaky *actio popularis*, a tou se již nezabýval. Takové rozdělení nemá v daném řízení jakoukoliv oporu v zákoně. Rozhodnutí, které je založeno pouze na částečném posouzení návrhových bodů, nemůže jako celek obstát. Otázku aktivní věcné legitimace je třeba posuzovat na základě všech tvrzení obsažených v návrhu. Rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2011, čj. 8 Ao 2/2011-72, ze kterého v této souvislosti vyšel městský soud, řeší aktivní procesní legitimaci. Stěžovatel též zpochybňuje samotné vyhodnocení otázky zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Jedním z nich bylo, aby odpůrce vypořádal všechny jeho připomínky k návrhu opatření. Odpůrce nevypořádal všechny jeho připomínky a městský soud pochybil, pokud shledal takový postup zákonným. Městský soud pak připomínky stěžovatele také nesprávně věcně vyhodnotil.

[8] Odpůrce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a odkázal na vyjádření k návrhu zaslané městskému soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud úvodem shrnuje, že stěžovatel staví svoji kasační argumentaci na čtyřech hlavních bodech (městský soud nepřihlédl k nepřezkoumatelnosti opatření, nesprávně zhodnotil otázku aktivní věcné legitimace stěžovatele, nesprávně zhodnotil otázku zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a také nesprávně vyhodnotil jeho jednotlivé připomínky). Nejen s ohledem na část kasační stížnosti týkající se aktivní (věcné) legitimace stěžovatele však považoval Nejvyšší správní soud předně za nutné vyjasnit otázku aktivní procesní legitimací stěžovatele. Jak ostatně i sám městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku několikrát zdůraznil, návrh na zrušení opatření obecné povahy nelze koncipovat jako *actio popularis* a navrhovatel musí být dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. je totiž návrh na zrušení opatření obecné

povahy nebo jeho části *oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*

[10] Konstantní judikatura NSS rozlišuje na straně jedné aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a na straně druhé aktivní věcnou legitimaci, jejíž zkoumání je již součástí posouzení důvodnosti návrhu (rozsudek ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 218/2014-77, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 Aos 2/2013-116, č. 2943/2014 Sb. NSS). Pro splnění podmínky aktivní procesní legitimace dostačuje logické a konsekventní tvrzení o možném dotčení (zkrácení) subjektivních práv navrhovatele, aniž je třeba, aby bylo doloženo (rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2016, čj. 8 As 150/2015-57). Jinými slovy, ve vztahu k aktivní procesní legitimaci se má za to, že *„splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude ... dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení.“* Pokud pak již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele bude patrné, že i kdyby byla tato tvrzení pravdivá, nemůže být navrhovatel ve své právní sféře dotčen, je namístě odmítnout návrh jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, *Vysoká nad Labem*, body 33 a 34).

[11] To, zda je dotčení v určité situaci vůbec myslitelné, závisí tedy nejen na podobě (obsahu) uplatněného tvrzení, ale též (především) na povaze, předmětu a obsahu napadeného opatření obecné povahy. Je nutné, aby napadaná regulace měla vztah ke konkrétním právům a povinnostem navrhovatele (stěžovatele). Soudy ve správním soudnictví jsou povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), proto nestačí, tvrdí-li navrhovatel, že je opatření obecné povahy nezákonné, aniž by současně tvrdil, zda a jak se tato nezákonnost dotýká jeho subjektivních práv (viz usnesení *Vysoká nad Labem*, body 31, 36 a 41). Jak kupříkladu plyne z četné judikatury v případě územního plánování, musí stěžovatel především plausibilně tvrdit, že existuje přímý vztah mezi jeho právní sférou a regulovaným územím, a že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace. Byť se v nynější věci jedná svou povahou o jinou regulaci (místní úprava provozu), je namístě taková východiska přiměřeně uplatnit i zde.

[12] Napadeným opatřením obecné povahy v nyní projednávané věci byla stanovena místní úprava provozu na pozemní komunikaci na ulici Nerudova v Praze 1, kterou došlo k úpravě a rozšíření parkovacích míst až do části chodníku. Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku otázkou aktivní procesní legitimace stěžovatele nijak blíže (výslovně) nezabýval. Lze však nepochybně vyjít z toho, že tak učinil implicitně a aktivní procesní legitimaci stěžovatele považoval za danou. Pokud od této skutečnosti nyní stěžovatel v kasační stížnosti odvozuje, že je dána i jeho aktivní (věcná legitimace) a že se měl městský soud zabývat všemi jeho věcnými námitkami, nelze podle Nejvyššího správního soudu odhlédnout právě od podoby (obsahu) tvrzení, které stěžovatel v návrhu uvedl, a především od povahy (předmětu a obsahu) opatření. Stěžovatel bydlí a žije v Praze 8, což plyne nejen z adresy uvedené na jeho podáních, ale soudu je to z úřední činnosti známo i z jiných věcí téhož stěžovatele a v nich uvedených adres a uplatněných tvrzení; viz níže. Svůj vztah k místu regulace nyní napadeným opatřením (chodník před konkrétní nemovitostí v ulici Nerudova, Praha 1) dovozuje z toho, že jde o *„jednu z nejvíce frekventovaných ulic vedoucích*

pokračování

k Pražskému hradu“, přičemž „jakožto obyvatel Prahy využívá chodník ... při procházkách centrem Prahy“. Odpůrce již ve vyjádření k návrhu v řízení před městským soudem v návaznosti na shora uvedené skutečnosti a tvrzení stěžovatele zpochybnil jeho vztah k místu, jehož se napadené opatření týká. Nejenže zpochybnil dotčení veřejných subjektivních práv stěžovatele, ale poukázal přímo též na vzdálenost od jeho bydliště (6 km pěšky a 8 km jízdy vozidlem). Stěžovatel v návaznosti na jeho shora citované tvrzení poukazoval v návrhu na zásah do jeho práva na ochranu zdraví a na bezpečný (plynulý) provoz na pozemních komunikacích. Zmínil též své (procesní) právo podat k opatření obecné povahy připomínky a námítky.

[13] Nejvyšší správní soud má v dané věci za to, že by stěžovatel v návrhu uplatnil tvrzení ohledně možného dotčení jeho právní sféry napadeným opatřením obecné povahy, s ohledem na tato jeho tvrzení a předmět (obsah) napadeného opatření nemůže být z povahy věci ve svojí právní sféře tímto opatřením dotčen (takové dotčení není myslitelné). Vztah mezi stanovenou úpravou a právní sférou stěžovatele zde zjevně již s ohledem na jím uplatněná tvrzení není dostatečný (myslitelný) tak, aby bylo možno dovodit jeho aktivní procesní legitimaci k podání návrhu. Návrh proto městský soud měl ve smyslu shora citované judikatury odmítnout, a nikoli jej podrobit věcnému přezkumu.

[14] Jde-li o shora reprodukováná tvrzení, která stěžovatel v návrhu uplatnil, lze předeslat, že tvrzení týkající se (procesního) práva na podání (vypořádání) připomínek (námitek) nemůže samo o sobě jeho aktivní procesní legitimaci založit. K tomu je totiž třeba tvrdit dotčení hmotných práv; teprve od toho se pak případně může odvozovat dotčení na právech procesních (usnesení *Vysoká nad Labem*, body 40 a 41). Ve vztahu k dalším tvrzením je pak třeba uvést, že stěžovatel především dostatečně neuvádí, jakým konkrétním způsobem by napadené opatření zasahovalo právě do jeho právní sféry (tedy odlišně od ostatních obyvatel či návštěvníků Prahy). Tvrzení uplatněná stěžovatelem nelze považovat za myslitelná ve vztahu k dotčení jeho právní sféry, a to především v návaznosti na místo regulace (s ohledem na vzdálenost od místa bydliště). Chybějící myslitelnost dotčení jeho právní sféry je pak umocněna i samotným obsahem napadeného opatření (zde lze poukázat mimo jiné na to, že v celé délce ukončení stání vozidel jsou nainstalovány tzv. antiparkovací sloupky a zbývající šíře chodníku pouze pro pěši je v rozmezí od 6 do 9 metrů).

[15] Je třeba připustit, že soudní praxe vyžadující tvrzení týkající se přímého dotčení práv věcných (typicky při přezkumu opatření obecné povahy vydávaných v oblasti územního plánování) je obecně vstřícnější právě v případech návrhů týkajících se místní regulace provozu. Zde judikatura připouští nejen možnost zásahu do práva vlastnického (např. rozsudky NSS ze dne 29. 5. 2009, čj. 4 Ao 1/2009-58, či ze dne 4. 5. 2011, čj. 9 Ao 2/2011-53), ale vcelku běžně též například do práva svobodně podnikat (rozsudek ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 3/2008-100). I tento (vstřícnější) přístup, který má svou logiku z hlediska předmětu regulace úpravy provozu a možnosti dotčení práv navrhovatelů takovou úpravou, však musí mít své limity. To platí například tam, kde navrhovatel podniká zcela na jiném místě nebo odvozuje svůj zájem jen z obecné úvahy o kratších dojezdových časech či z obecného zájmu na bezpečnějším provozu (např. rozsudek městského soudu ze dne 6. 12. 2018, čj. 15 A 38/2018-88; viz též Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 867). Lze ostatně dodat, že ani v případě regulace místního provozu není možné na požadavky na tvrzení navrhovatelů napadajících určitou regulaci (a

myslitelnost dotčení jejich právní sféry) nahlížet zcela jednotně. Z povahy věci totiž odlišné požadavky na tvrzení ve vztahu k dotčení jejich právní sféry mohou být kladeny na řidiče či cyklisty brojící proti úpravě regulace silničního provozu (zde srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2023, čj. 10 As 263/2022-32) a jiné se mohou týkat právě chodců. Tyto odlišnosti se mohou odvíjet nejen od odlišného dopadu regulace na zmíněné skupiny navrhovatelů, ale mohou se týkat právě i (ne)myslitelnosti dotčení s ohledem na vzdálenost místa bydliště od místa regulace. Pouze pro úplnost je pak možno doplnit, že ani v případě řidičů nelze od vazby k místu regulace zcela odhlédnout (k požadavkům na tvrzení řidičů ve vztahu k jejich legitimaci srov. aktuálně např. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2025, čj. 6 As 186/2023-104, bod 49).

[16] V nyní projednávané věci by jistě jiná situace byla nejen tehdy, pokud by stěžovatel například tvrdil zásah do vlastnického práva vzhledem k tomu, že regulovaným místem prochází k některé své nemovitosti, ale i tehdy, pokud by třeba v dané oblasti podnikal či pokud by svá tvrzení opřel o jiný důvod blíže související se jeho právní sférou (lze si například představit pravidelné využívání chodníku na cestě do zaměstnání). Uvedeného si ostatně musí být sám stěžovatel vědom, neboť Nejvyššímu správnímu soudu jsou známy z jeho úřední činnosti předchozí obdobné věci, v nichž byl jedním z navrhovatelů právě i nynější stěžovatel. Ty se týkaly zón placeného stání na části území městské části Praha 8 (viz rozsudek městského soudu ze dne 27. 9. 2017, čj. 8 A 113/2017-51), a osazení dopravního značení v širší oblasti téže městské části (viz rozsudek městského soudu ze dne 5. 5. 2022, čj. 15 A 8/2022-56). Jak plyne z odůvodnění odkazovaných rozsudků, v těchto věcech měla tvrzení navrhovatele (navrhovatelů) jasnou a přímou návaznost na příslušnou městskou část (okolí jejich bydliště) a dotčení jeho (jejich) právní sféry s ohledem na omezení cyklistické dopravy (tvrzení zde spočívala v tom, že navrhovatel je *„fyzická osoba, bydlící na území městské části Praha 8 v K., kam se přistěhoval právě kvůli lepším možnostem využití cyklistické dopravy“* (...), resp. *„fyzická osoba, která se svou rodinou bydlí a vykonává výdělečnou činnost v K. na území městské části Praha 8“*) a *„fyzická osoba s bydlištěm v Praze 8, která k pohybu po Praze využívá jízdní kolo, chodí pěšky a pravidelně využívá karlínské ulice včetně cykloobousměrek. Napadeným OOP byl zkrácen na právu používat jízdní kolo po celé Praze, a tedy i po Praze 8.“*

[17] Jak již bylo shora uvedeno, v každé věci je třeba naplnění podmínky aktivní procesní legitimace (myslitelnosti tvrzení o dotčení právní sféry) hodnotit individuálně, a to především z hlediska předmětu (obsahu) napadené regulace opatření obecné povahy. Stejně tak si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že na Prahu lze v určitém smyslu nahlížet jako na „provázaný sídelní útvar“ (rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, čj. 10 As 336/2017-46, bod 22). V nynější věci je nicméně předmětem regulace několik parkovacích míst (fakticky jde o prostor před jednou z nemovitostí) v ulici Nerudova, přičemž tvrzení stěžovatele se odvíjí od toho, že je *„obyvatelem Prahy“*, který se v daném místě *„prochází“* a jedná se *„o jednu z nejvíce frekventovaných ulic vedoucích k Pražskému hradu“*. V napadené regulaci spatřuje zásah do jeho práva na ochranu zdraví a bezpečný (plynulý) provoz na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by v dané věci akceptoval shora uvedená tvrzení stěžovatele jako myslitelná ve vztahu k dotčení jeho právní sféry, prakticky by to znamenalo popření výchozího principu správního soudnictví spočívajícího v ochraně subjektivních veřejných práv. Ve svém důsledku by takový výklad znamenal, že s odkazem na „procházení se“ by mohl být aktivně legitimován zpochybnit regulaci týkající se pohybu na chodníku na jakémkoliv „frekventovanějším“ místě jakýkoliv „obyvatel“ byt i

pokračování

rozsáhlejšího územního celku, ač k místu regulace nemá jakýkoliv jiný bližší (nejen právní či místní) vztah. Jinak řečeno, takovou regulaci by mohl tímto způsobem myslitelně zpochybnit jakýkoliv Pražan či dokonce návštěvník hlavního města. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že takto široce na okruh možných navrhovatelů nahlížet nejde, protože správní soudnictví neslouží k ochraně zákonnosti v obecné (objektivní) rovině.

[18] Nejvyšší správní soud neopomněl, že kromě otázky dostatečnosti tvrzení navrhovatele (stěžovatele) o dotčení na jeho veřejných subjektivních práv je třeba zabývat se i tím, zda nebylo povinností městského soudu s ohledem na nedostatečnost tvrzení stěžovatele vyzvat k jejich doplnění (odstranění vad návrhu). Takový postup by byl ovšem namísto pouze tehdy, pokud by navrhovatel tvrzení týkající se dotčení jeho subjektivních veřejných práv neuplatnil, resp. By nebylo zřejmé, zda navrhovatel nemůže být napadeným opatřením obecné povahy vůbec dotčen (například rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2019, čj. 8 As 247/2018-70, bod 26, či ze dne 25. 9. 2023, čj. 8 As 75/2023-33, bod 12). Tak tomu ovšem v nynější věci nebylo, neboť zde se stěžovatel svou aktivní procesní legitimací v návrhu podrobně zabýval (věnoval jí samostatnou část návrhu) a pokud by měl k místu regulace i jiný vztah (mohlo být dojít k zasažení i jeho dalších práv), jistě by to v návrhu uvedl. Ostatně pochybnosti týkající se dotčení jeho subjektivních veřejných práv zejména v důsledku vzdálenosti jeho místa bydliště od místa regulace pro něj ani nemohou být ani nikterak překvapivé. Své jasné výhrady v tomto směru uplatnil odpůrce již ve vyjádření k návrhu v řízení před městským soudem, přičemž na toto vyjádření odkázal i v řízení o kasační stížnosti. Na to stěžovatel (v řízení o návrhu ani v řízení o kasační stížnosti) nijak nereagoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Na základě shora uvedeného tak Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, který návrh věcně projednal, ač jej měl odmítnout. Důvody pro odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. byly dány již v řízení před městským soudem, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl zároveň o jeho odmítnutí (§ 110 odst. 1 věta první za středníkem s. ř. s.).

[20] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně rozhodne o odmítnutí žaloby (návrhu), je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o návrhu a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v takovém případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98). V daném případě bylo o náhradě nákladů rozhodnuto dle § 60 odst. 3 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (zde návrh na zrušení opatření obecné povahy). Zaplacený soudní poplatek za návrh ani za kasační stížnost Nejvyšší správní soud v takovém případě nevrací (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2021, čj. 4 Azs 187/2020-49, č. 4263/2021 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. září 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu